

El carisma de consolar

Un carisma es un don de Dios a la Iglesia para el mundo. Una forma que, a través de las personas que lo reciben, tiene Dios de regalarse a sí mismo. El carisma que recibió M.ª Rosa Molas y su familia es el de consolar.

«¿Buscamos el carisma propio de M.ª Rosa Molas? Lo encontramos ahí. No únicamente para dar algo, sino para darse sí misma en el amor, y sólo así poder dar el don precioso de una completa entrega en la misericordia y en el consuelo a quien lo buscaba o a quien, aún sin saberlo, lo necesitaba» (Pablo VI, Homilía de la Beatificación, 11- 12-1977).

«Consolad, consolad a mi pueblo, dice el Señor» (Is 40,1)

La época de María Rosa es dura: guerras, hambre, injusticias, persecuciones, soledad, marginación... En su historia personal hay dolor y confusión: la negativa de su padre a que sea religiosa, la muerte de su madre, la persecución de los franciscanos, que le orientan en su deseo de seguir a Jesús... En el sufrimiento, la incertidumbre, la duda... Dios se le manifiesta como el Dios de toda consolación (2Cor 1,3).

Encontramos la experiencia fundamental de su carisma en su vivencia del desconsuelo y sufrimiento humano, en su vivencia de la cruz. Ella misma exclamó: «en el Calvario a los pies de la cruz se halla todo consuelo y alivio».

En su profunda vivencia y contemplación del significado de la cruz de Cristo, se halla la clave del carisma que el Espíritu le infunde. En Cristo, crucificado y resucitado, se condensa el misterio de la consolación divina.

Consolar es mucho más que aliviar las penas. El mayor consuelo es la certeza del amor infinito que Dios nos tiene, un amor que penetra en lo más profundo de nuestro ser... ante esta verdad, tantas cosas que nos ocupan y preocupan son pequeñeces.

Consolar es comunicar y dar a conocer el amor de Dios. Los que hemos recibido este carisma, estamos llamados a ofrecer a los demás la consolación de Dios. Buscando a Dios y llenándonos de Él, estamos invitados a ser cauces de su amor.

En tiempos de María Rosa la gente sufría marginación, soledad, injusticia, tristeza... y Dios llama a María Rosa para que sea instrumento de su consolación. Hoy la humanidad continúa herida, muchos hombres y mujeres en todas las latitudes sufren dolor y desconsuelos de todo tipo... también hoy sigue Dios llamando a personas concretas para que sean portadoras de esperanza, sentido y consolación verdadera.

Así el carisma de la consolación sigue vivo en la Iglesia gracias a quienes, alrededor del mundo, se ponen humildemente en manos de Dios y son instrumentos de su consuelo.

Hna. Ana Edo
Comunidad de Tortosa

PARAULES DE VIDA

Jornada d'oració per les vocacions

La litúrgia del quart diumenge de Pasqua és una invitació a contemplar el Senyor Ressuscitat com el Bon Pastor que ens estima, ens coneix i ha donat la vida per les seues ovelles perquè aquestes puguen arribar a tindre part en la seua victòria i «gaudir eternament de les verdes praderies del seu Regne».

En el marc d'aquest clima espiritual caracteritzat pel goig i l'esperança que naixen de la certesa de que Crist continua guiant el seu Poble, celebrem avui també en tota l'Església universal la Jornada d'oració per les vocacions. Va ser el beat Pau VI qui va tindre la intuïció profètica d'instituir aquesta jornada i invitar-nos a tots els cristians a pregar junts perquè el Senyor continue enviant treballadors a la seua vinya i perquè aquells joves que, enmig de les circumstàncies de la vida, senten la crida del Senyor a entregar-li la seua persona i la seua vida al servei del Regne de Déu en el ministeri sacerdotal o la vida consagrada, siguin generosos en la resposta a aquesta crida.

El lema triat pel papa Francesc per a enguany («Que bo caminar amb tu!») intenta expressar la sorpresa de qui, centrat en si mateix i en els seus problemes, pensa que camina sol en la vida i, en algun moment del camí, descobreix que Crist està prop d'ell i l'acompanya en el seu pelegrinatge.

Aquesta va ser l'experiència dels dos deixebles d'Emmaús, els quals, després de la mort de Crist, impactats pels esdeveniments que havien viscut a Jerusalem, caminaven sense esperança. El seu estat emocional els impedia reconèixer Crist en el caminant que se'ls va acostar mentre es dirigien a Emmaús. Serà la Paraula que encén el seu cor i la fracció del pa el que els obliga els ulls per reconèixer la presència del Senyor i els faça recobrar l'alegria i l'esperança. No és el mateix recórrer el camí de la vida amb sensació de soledat que fer-ho amb la certesa que el Senyor ens acompanya. El creient, a qui la fe li dóna la seguretat que el Senyor està prop, descobreix un sentit nou a la seua vida: a partir d'eixe moment el seu goig està en caminar amb Crist.

El Senyor Ressuscitat és el Bon Pastor que camina junt amb nosaltres, ens estima, ens coneix i ens crida pel nostre nom, per a confiar-nos una missió a cadascun de nosaltres. Les seues ovelles escolten la seua veu i, plenes d'alegria, el segueixen perquè tenen la certesa que en Ell trobaran la vida verdadera.

Us invito a tots a què, durant aquesta jornada d'oració, demanem per aquells joves que encara no han descobert la presència del Senyor en el camí de les seues vides. El nostre món ofereix tants missatges als joves que a vegades se'ls fa difícil veure la presència del Senyor amb ells i escoltar la seua veu. Que arriben a descobrir que Jesús és l'amic que està al seu costat i es decidisquen a caminar amb Ell; que, enmig d'una societat que els invita a viure per a si mateixos i no per al Senyor, senten la crida a compartir la seua vida i la seua missió; que siguin generosos per a seguir-lo i entregar-se perquè el món tinga la Vida que ens dóna Crist Ressuscitat.

Amb la meua benedicció i el meu afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

AGENDA

- **Dies 27 i 28**, Perelló, Visita Pastoral.
- **Dijous 30**, Tortosa, 19.30 h, Confirmacions, Parròquia Mare de Déu del Roser.
- **Divendres 1 de maig**, Festa major de la Llàcoba. / Perelló, 18 h. Confirmacions i Missa Estacional.

ENTREVISTA

IÑAKI ALEGRIA

Alegria etiòp

Fa tres anys, el pediatre Iñaki Alegria va anar a Etiòpia, on va viure durant quatre mesos per «sentir de primera mà la realitat de les persones». Des del primer dia, la seva ànima va quedar atrapada a Gambo i mai més «no va tornar». Ha estat cooperant a l'hospital d'aquella població, amb el suport de Mans Unides. Ara hi tornarà, però només amb bitllet d'anada.

Què et va copsar més d'Etiòpia?

Àfrica són emocions intenses. Pots passar de l'alegria més meravellosa a la tristesa més profunda en qüestió de segons. Vaig sentir una gran impotència en veure que moren nens i nenes que no haurien de morir, que aquí sobreviuen; moren per malalties que es poden curar, com la diarrea o la pneumònia.

Com ha canviat la teva vida?

Un cop he posat un nom propi, una mirada, una història personal als nens i nenes que moren de fam no puc romandre indiferent. Ara ja no és el nen que cada segon mor de fam al món, ara és Ruziya, és Firaol, és Abdelkarim... Quan penso en els meus dies a Gambo, un calfred em recorre el cos. Vaig fundar l'ONG «Duna, petits grans de sorra» i el projecte «Alegria amb Gambo», per iniciar una cooperació amb Etiòpia. Ara ha arribat el moment de tornar-hi. Només ets veritablement feliç quan busques la felicitat dels altres.

I a nivell de fe, t'ha ajudat a créixer?

En els rostres de Ruziya, Abdulakim, Mikaeli... veus el rostre de Crist. Quan els aculls i els aliments estàn acollint i alimentant Crist. Jesús es fa present en la vida dels més necessitats i ens crida. No podem romandre indiferents. El món està com està per falta d'amor. No sabem estimar. Déu és Amor, quan actues amb amor en benefici dels altres no hem de tenir por: Déu proveirà.

Òscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Acte d'amor

Amb tot el nostre cor, amb tota la nostra ànima, t'estimem, perquè tu, oh Déu, ets el més digne del nostre amor.

Nosaltres et volem estimar com els benaurats t'estimen al cel; nosaltres volem acatar tots els designis de la teva divina providència lliurant-nos totalment a la teva voluntat.

Per amor teu també estimem els qui tenim a prop servint-los com a nosaltres mateixos; perdonem ben sincerament tots els qui ens han ofès i demanem perdó a tots els qui hem ofès.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

Defiend la custodia compartida

Creo que cuanto más dure el odio entre los padres más durarán los conflictos de los hijos, ¿o no?

Tengo una cosa bien clara a estas alturas, que hoy en día nadie pone en duda: la extraordinaria importancia de que ambos padres estén presentes en la vida del niño después de la separación (siempre, claro está, que las circunstancias personales de los progenitores lo permitan).

Los hallazgos en minuciosas investigaciones de que la presencia de la figura del padre no custodio es crucial para el desarrollo de los hijos han impulsado la idea de que el régimen de custodia compartida sea el más beneficioso para el niño.

El debate está servido, porque a raíz de esta idea se ha desencadenado una corriente médico-jurídica de acérrimos defensores y de oponentes igualmente tenaces.

Ciertamente, en el caso que uno de los progenitores no esté dispuesto o no sea capaz de llevar a cabo sus funciones para con sus hijos, la custodia individual no admite dudas y es una buena decisión, siempre que el padre o la madre no custodio tenga la posibilidad de estar con sus hijos. El derecho de visitas del padre no custodio constituye no sólo un derecho, sino también un deber.

Hay un sencillo argumento a favor de la custodia compartida: si en la familia antes de la separación ha existido una custodia compartida natural, ¿por qué razón el divorcio determina que la situación ha de cambiar?

Dr. Paulino Castells

(Crecer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

No perder la memoria del primer amor

Hace unos días, un sacerdote, un religioso, explicaba retazos de su vocación, de su llamada; de repente, con toda sencillez, sin apercibirse, su cara se iluminó, sus ojos contemplaban gozosos internamente aquel momento: la presencia del Amado, el gozo del encuentro, la seguridad de la llamada.

En palabras de santa Teresa, es la experiencia gozosa de que «mi Amado es para mí, y yo soy para mi Amado». Joven y menos joven, oye al Pastor, al Amigo: «A ti te hablo, levántate». Levántate, sí, es palabra de Amor, de misericordia y de don. Es propuesta de vivir en Él, con Él, para Él. Es invitación a imitarle, a caminar con Él y con los hermanos, a servir como Él hasta el extremo.

El Amo de la mies llama a nuevos *emprendedores*. Recibe la experiencia de la misericordia de Dios con humildad, amor, agradecimiento, servicio,...

En el seno de la familia cristiana, en la comunidad de fe, en la Iglesia, en la oración, en los sacramentos..., Jesús sale a tu encuentro.

Con el papa Francisco, cada uno de nosotros decimos a los de nuestro alrededor: Pide por mí. Con María, la Madre del Sí, sigamos humildes y gozosos a nuestro Señor.

Hna. M. de los Angeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

27. □ **Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Ac 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. M. D. de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada 1881, entronitzada 1947). St. Toribi de Mogrovejo, bisbe; Sta. Zita, vg., de Lucca (s. XIII), patrona de les treballadores domèstiques; beats Domènec i Gregori, preveres de Barbastro.

28. □ **Dimarts** [Ac 11,19-26 / Sl 86 / Jn 10,22-30]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. Marista i mr. a Oceania. Sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.; sant Lluís-Maria Grignon de Montfort, prev.

29. □ **Dimecres** [1Jn 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg. terciària dominicana, doctora de l'Església i copatrona d'Europa. Sant Robert, prev. cistercenc.

30. □ **Dijous** [Ac 13,13-25 / Sl 88 / Jn 13,16-20]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà). Sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.

1. □ **Divendres** [Ac 13,26-33 / Sl 2 / Jn 14,1-6]. Sant Josep, obrer. Sant Jeremies, profeta (s. VI-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

2. □ **Dissabte** [Ac 13,44-52 / Sl 97 / Jn 14,7-14]. Sant Anastasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església. Mare de Déu d'Araceli; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família mr.

3. □ **† Diumenge vinent**, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.) [Ac 9,26-31 / Sl 21 / 1Jn 3,18-24 / Jn 15,1-8]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols. Trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.

DIUMENGE IV DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 4,8-12)

En aquells dies, Pere, inspirat per l'Esperit Sant, digué: «Magistrats i notables del poble, si avui ens demaneu compte d'això que hem fet en bé d'un invàlid, i voleu saber qui l'ha posat bo, sapigueu, vosaltres i tot el poble d'Israel, que aquest home el teniu a davant vostre pel poder del nom de Jesucrist, el Natzarè. Vosaltres el vau clavar a la creu, però Déu el va ressuscitar d'entre els morts. Ell és "la pedra que vosaltres, els constructors, havíeu rebutjat, i ara corona l'edifici". La salvació no es troba en ningú més, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos.»

▶ Salm responsorial (117)

R. *La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo! / Perdura eternament el seu amor. / Més val emparar-se en el Senyor, / que posar confiança en els homes. / Més val emparar-se en el Senyor, / que fiar-se dels poderosos. R.

Gràcies, perquè vós m'heu escoltat / i heu vingut a salvar-me. / La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. R.

Beneït el qui ve en nom del Senyor. / Us beneïm des de la casa del Senyor. / Vós sou el meu Déu, us dono gràcies, / us exalço, Déu meu! / Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo! / Perdura eternament el seu amor. R.

Crist, el bon pastor. Pintura mural de les Catacumbes de Sant Calixt (Roma, segle III)

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 3,1-2)

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que, quan es manifestarà, serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 10,11-18)

En aquell temps, Jesús parlà així: «Jo sóc el bon pastor. El bon pastor dóna la vida per les seves ovelles. El qui no és pastor, sinó que treballa només a jornal, quan veu venir el llop, fuig i abandona les ovelles, perquè no són seves. És que ell només treballa pel jornal, i tant se li'n dóna de les ovelles. Llavors el llop les destrossa o les dispersa. Jo sóc el bon pastor. Tal com el Pare em coneix i jo conec el Pare, jo reconec les meves ovelles, i elles em reconeixen a mi, i dono la vida per elles.

Encara tinc altres ovelles, que no són d'aquest ramat. També les he de conduir jo, i faran cas de la meua veu. Llavors hi haurà un sol ramat amb un sol pastor. El Pare m'estima perquè dono la vida i després la recobro. Ningú no me la pren. Sóc jo qui la dono lliurement. Tinc poder de donar-la i de recobrar-la. Aquesta és la missió que he rebut del Pare.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 4,8-12)

En aquellos días, Pedro, lleno del Espíritu Santo, dijo: «Jefes del pueblo y ancianos: Porque le hemos hecho un favor a un enfermo, nos interrogáis hoy para averiguar qué poder ha curado a ese hombre; pues, quede bien claro a todos vosotros y a todo Israel que ha sido el nombre de Jesucristo Nazareno, a quien vosotros crucificasteis y a quien Dios resucitó de entre los muertos; por su nombre, se presenta éste sano ante vosotros. Jesús es la piedra que desechasteis vosotros, los arquitectos, y que se ha convertido en piedra angular; ningún otro puede salvar; bajo el cielo, no se nos ha dado otro nombre que pueda salvarnos.»

▶ Salmo responsorial (117)

R. *La piedra que desecharon los arquitectos es ahora la piedra angular.*

Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. / Mejor es refugiarse en el Señor / que fiarse de los hombres, / mejor es refugiarse en el Señor / que fiarse de los jefes. R.

Te doy gracias porque me escuchaste / y fuiste mi salvación. / La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. R.

Bendito el que viene en nombre del Señor, / os bendecimos desde la casa del Señor. / Tú eres mi Dios, te doy gracias; / Dios mío, yo te ensalzo. / Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 3,1-2)

Queridos hermanos: Mirad qué amor nos ha tenido el Padre para llamarnos hijos de Dios, pues ¡lo somos! El mundo no nos conoce porque no le conoció a él. Queridos, ahora somos hijos de Dios y aún no se ha manifestado lo que seremos. Sabemos que, cuando él se manifieste, seremos semejantes a él, porque lo veremos tal cual es.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 10,11-18)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «Yo soy el buen Pastor. El buen pastor da la vida por las ovejas; el asalariado, que no es pastor ni dueño de las ovejas, ve venir el lobo, abandona las ovejas y huye; y el lobo hace estragos y las dispersa; y es que a un asalariado no le importan las ovejas.

Yo soy el buen Pastor, que conozco a las mías, y las mías me conocen, igual que al Padre me conoce, y yo conozco al Padre; yo doy mi vida por las ovejas. Tengo, además, otras ovejas que no son de este redil; también a éstas las tengo que traer, y escucharán mi voz, y habrá un solo rebaño, un solo Pastor. Por esto me ama el Padre, porque yo entrego mi vida para poder recuperarla. Nadie me la quita, sino que yo la entrego libremente. Tengo poder para entregarla y tengo poder para recuperarla: este mandato he recibido de mi Padre.»

COMENTARI

El Bon Pastor dóna la vida per les seves ovelles

La imatge del pastor i del ramat, a l'Orient té una llarga tradició. *Pastor* és un antiquíssim títol d'honor per als Senyors i per als déus. Ara bé, Jesús es presenta com el veritable Pastor. La seva vinculació al ramat no és superficial, sinó estreta i plena d'amor. En el profund de la comunitat cristiana s'experimenta la comunitat de Jesús amb el Pare. El Bon Pastor està preparat per donar la seva vida per les ovelles, que li han estat encomanades perquè sap que està en les mans del Pare. Ell les coneix totes i ens crida al servei del ramat: també nosaltres hem d'ajudar, salvar, guarir. Servir la vida és la cosa més valuosa que podem fer per als altres.

Jesús és el Bon Pastor que espontàniament dóna la seva vida per les ovelles, a diferència de tots els altres que només treballen a jornal, simples mercenaris que només busquen el seu guany i prou. Aquesta és la Bona Notícia que anuncia la Pasqua: Déu en Crist ve a trobar-nos per oferir-nos la seva amistat, sense fixar-se en els nostres mèrits, en la nostra bondat o en els nostres pecats. La mort de Jesús és un acte d'amor i de llibertat. Jesús és la insuperable manifestació de l'amor que ens té Déu, a tothom sense distinció, fins i tot a aquelles ovelles que «no són d'aquest ramat». La perspectiva universal de l'amor salvífic del Senyor s'estén a tota la humanitat.

En el fragment evangèlic d'avui, Jesús no es presenta com *un* bon pastor, sinó que és *el* bon

Pastor. Manté amb les seves ovelles relacions de coneixement recíproc, fonamentades en l'amor que el Pare té per elles i per ell. Té cura de totes les que li pertanyen i les defensa de tots els perills. Ha donat la seva vida per elles per tal que només hi hagi un sol ramat i un sol Pastor. Potser aquesta imatge ens diu poc en l'època industrial. La imatge del Bon Pastor ens diu que Jesús no busca defensar la seva vida, sinó la dels altres. Hi ha més joia en el donar que en el rebre.

En l'assemblea eucarística, convocada i reunida pel Bon Pastor que la presideix, ell alimenta amb el seu cos i la seva sang els qui han escoltat la seva veu i la coneixen en una relació d'intimitat.

Ignasi Ricart, claretia

CRÒNICA DIOCESANA

Visita Pastoral a les parròquies de St. Miquel de Deltebre-La Cava i St. Joan Baptista del Lligallo del Gànguill

Del 3 al 8 de març hem acollit la Visita Pastoral del nostre Pare i Pastor D. Enrique Benavent.

Ha compartit la catequesi, ha participat en estones de pregària amb la comunitat i celebrat l'Eucaristia diària i reunit amb diferents grups, entre ells, els membres del Consell Pastoral i les Càritas de les parròquies de la zona, com també amb els catequistes. Amb els adolescents i joves va participar del Via Creu i els va encoratjar a viure la seva fe com a joves, els deia que el sofriment de Crist a la creu, com el de tota persona, no ens pot deixar indiferents.

Si caldria destacar alguna cosa, crec que ha estat molt entranyable i significativa la visita als malalts de la Parròquia: la cara d'alegria i agraïment dels malalts en rebre al Sr. Bisbe a les seves cases ens confortava i ens ajudava a comprendre quant important és aquest ministeri. També l'Eucaristia de cloenda de la Visita Pastoral amb tota la comunitat reunida.

Tots hem experimentat la proximitat del nostre Bisbe en aquests dies, preguem per tal que aquesta visita doni fruits de salut en les nostres comunitats.

Mn. Joan Guerola

Església parroquial de l'Ametlla

Del 2 al 6 de març hem pintat la façana i el campanar de l'església parroquial de la Purificació de Maria de l'Ametlla de Mar. Se li han donat una tonalitat blanca, de tal manera que ab-

sorbeix la llum i la fa clara durant el dia de tal manera que es pot contemplar de lluny. La creu que corona la façana indica la data de la seva construcció, l'any 1942. La decoració de l'interior, és pintura de Joan Masagué.

La despesa de tot aquest treball s'ha pagat entre la Diputació, l'Ajuntament i la Parròquia, d'aquesta manera tant la gent del poble com els turistes que vinguin de vacances podran contemplar aquesta església. Ara també hem publicat un llibre de seixanta pàgines que fa una interpretació de tota l'església parroquial.

Mn. Antonio Bordàs, rector

Recés de Quaresma dels Equips de la Mare de Déu

El dissabte, dia 7 de març, els Equips de la Mare de Déu van celebrar el Recés de Quaresma a la capella del Carme de Vinaròs. En un dia esplèndid, els matrimonis van ser acollits pels equips de Vinaròs, per passar tot seguit a la pregària inicial i escoltar uns punts de meditació sobre la vida en parella, centrats en la pregunta de Jesús als primers deixebles: «Què busqueu?», per indicar quins camins d'esperança es poden trobar avui en dia en la vida matrimonial i familiar.

Després de deixar un temps per a la reflexió en parella, es va fer una pregària a la Mare de Déu a les 13 h. Després del dinar de germanor a les mateixes dependències habilitades dalt de la capella, havent pres el cafè corresponent, van concloure la trobada amb un Via Crucis virtual a la mateixa capella.

Mn. Jordi Salvadó

Recés de Vida Consagrada

Més de 60 religioses de diverses congregacions es van reunir, dissabte 28 de febrer, a la Casa Mare de la Consolació per celebrar el recés de Quaresma en aquest any dedicat a la Vida Consagrada.

A les 16.30 h començava la meditació dirigida pel P. Miguel, carmelita, superior del monestir de Carmelites del Desert de les Palmes. Ens presentà la «conversió» de santa Teresa de Jesús com a exemple i motivació de la nostra conversió per arribar a ser, com ella, totalment de Jesús.

Després de la meditació vàrem tenir una estona llarga de pregària personal que va concloure amb la pregària de Vespres. El Sr. Bisbe es va fer present al nostre recés animant-nos a viure de veritat seguint a Jesús i reconeixent els dons que Déu ens ha donat.

Acabada la pregària les germanes de la Consolació de la Casa Mare ens oferiren un piscolabis que va ser motiu per conversar i compartir entre tots els assistents.

Ramon Labernié, delegat per a la Vida Consagrada

PALABRAS DE VIDA

Jornada de oración por las vocaciones

La liturgia del cuarto domingo de Pascua es una invitación a contemplar al Señor Resucitado como el Buen Pastor que nos ama, nos conoce y ha dado la vida por sus ovejas para que éstas puedan llegar a tener parte en su victoria y «gozar eternamente de las verdes praderas de su Reino».

En el marco de este clima espiritual caracterizado por el gozo y la esperanza que nacen de la certeza de que Cristo continúa guiando a su Pueblo, celebramos hoy también en toda la Iglesia universal la Jornada de oración por las vocaciones. Fue el beato Pablo VI quien tuvo la intuición profética de instituir esta jornada e invitarnos a todos los cristianos a que oremos juntos para que el Señor continúe enviando obreros a su mies y para que aquellos jóvenes que, en medio de las circunstancias de su vida, sienten la llamada del Señor a entregarle su persona y su vida al servicio del Reino de Dios en el ministerio sacerdotal o la vida consagrada, sean generosos en su respuesta a esta llamada.

El lema escogido por el papa Francisco para este año («¡Qué bueno caminar contigo!») inten-

ta expresar el asombro de quien, centrado en sí mismo y en sus problemas, piensa que anda solo en la vida y, en algún momento del camino, descubre que Cristo está cerca de él y le acompaña en su peregrinación.

Ésta fue la experiencia de los dos discípulos de Emaús, quienes después de la muerte de Cristo, impactados por los acontecimientos que habían vivido en Jerusalén, caminaban sin esperanza. Su estado emocional les impedía reconocer a Cristo en el caminante que se les acercó mientras se dirigían hacia Emaús. Será la Palabra que enciende su corazón y la fracción del pan lo que les abra los ojos para reconocer la presencia del Señor y les haga recobrar la alegría y la esperanza. No es lo mismo recorrer el camino de la vida con sensación de soledad que hacerlo con la certeza de que el Señor nos acompaña. El creyente, a quien la fe le da la seguridad de que el Señor está cerca, descubre un sentido nuevo a su vida: a partir de ese momento su gozo está en caminar con Cristo.

El Señor Resucitado es el Buen Pastor que camina junto a nosotros, nos ama, nos conoce

y nos llama por nuestro nombre, para confiarnos una misión a cada uno de nosotros. Sus ovejas escuchan su voz y, llenas de alegría, le siguen porque tienen la certeza de que en Él encontrarán la vida verdadera.

Os invito a todos a que, durante esta jornada de oración, pidamos por aquellos jóvenes que todavía no han descubierto la presencia del Señor en el camino de sus vidas. Nuestro mundo ofrece tantos mensajes a los jóvenes que a veces se les hace difícil ver la presencia del Señor junto a ellos y escuchar su voz. Que lleguen a descubrir que Jesús es el amigo que está a su lado y se decidan a caminar con Él; que, en medio de una sociedad que les invita a vivir para sí mismos y no para el Señor, sientan su llamada a compartir su vida y su misión; que sean generosos para seguirle y entregarse para que el mundo tenga la Vida que nos da Cristo Resucitado.

Con mi bendición y mi afecto.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa